

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 241/2021
09.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ као и пуномоћника приватног тужиоца ВВ, адвоката Предрага Милановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 122/20 од 23.10.2020. године и Вишег суда у Неготину Кж1 39/20 од 31.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Милановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 122/20 од 23.10.2020. године и Вишег суда у Неготину Кж1 39/20 од 31.12.2020. године у погледу повреде закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку док се овај захтев у преосталом делу у односу на окривљеног АА, и у целости у односу на окривљеног ББ, одбацује.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости пуномоћника приватног тужиоца ВВ, адвоката Предрага Милановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 122/20 од 23.10.2020. године и Вишег суда у Неготину Кж1 39/20 од 31.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 122/20 од 23.10.2020. године окривљени АА и окривљени ББ, оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела

увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђени на новчане казне у износу од по 10.000,00 динара, које су дужни да плате у року од три месеца од правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће суд новчане казне, уколико их окривљени не плате у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. и 3. ЗКП, окривљени су обавезани да на име паушала исплате износ од по 5.000,00 динара и да на име трошкова кривичног поступка плате окривљеном ГГ износ од по 20.940,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Истом пресудом, окривљени ГГ, је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Приватни тужилац ВВ је обавезан да на име нужних трошкова кривичног поступка окривљеном ГГ исплати износ од 20.490,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 39/20 од 31.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Предраг Милановић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду, али другом већу, на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених АА и ББ, у захтеву за заштиту законитости истиче да дело окривљеног АА није кривично дело са образложењем да речи које је окривљени АА упутио оштећеном ГГ нису увредљивог карактера како са субјективног становишта тако и са становишта схватања средине, јер су исте биле упућене групи пензионера окупљених око ГГ, а да је смисао тих речи био да окривљени укаже како је њихов поступак супротан актима Удружења и да је њихово деловање нестатутарно. Према наводима захтева изговорена реч „глупо“ није имала увредљив контекст, већ иста представља уобичајени говор између актера самог догађаја, а код окривљеног није постојала свест да неког увреди, већ да им стави до знања, па и оштећеном ГГ, да су његови поступци неприхватљиви.

По налажењу овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљеног АА датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења која се у конкретном случају састоји у вербалној увреди код које је изјава омаловажавања којом се вређа част и углед оштећеног извршена усмено речима: „Ви сте глупи, лопови, покрали сте документацију“, тако и субјективна

обележја која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног управљеног на извршење кривичног дела у питању.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на непостојање законских обележја предметног кривичног дела у радњама окривљеног АА и да је правноснажна пресуда донета уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на штету овог окривљеног.

Осталим наводима захтева, којима се указује да је суд неосновано прихватио исказе оштећеног ГГ, као и исказе сведока ДД, ЂЂ и ЕЕ, занемарујући делове њихових исказа да су присуствовали критичном догађају, али да су по избијању свађе напустили лице места, да изјава окривљеног АА нема увредљив карактер, односно да код овог окривљеног није постојала свест да неког увреди, по оцени овога суда, бранилац окривљених цени изведене доказе током поступка, износећи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, чиме суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаним пресудама и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљених АА и ББ у захтеву за заштиту законитости формално истиче да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП и у односу на окривљеног ББ, али у захтеву наведену повреду закона не конкретизује, односно не образлаже у чему се иста састоји, када је овај окривљени у питању.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

С обзиром на то да се у образложењу захтева браниоца окривљених не наводи у чему се састоји повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у односу на окривљеног ББ, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, те је оцењено да захтев браниоца окривљених у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Адвокат Предраг Милановић, у уводу захтева за заштиту законитости означио је да исти подноси и у својству пуномоћника приватног тужиоца ВВ.

Чланом 482. став 1. ЗКП, прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда и због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том закону.

Према одредби члана 483. став 1. ЗКП, којим је одређен круг лица овлашћених за подношење захтева за заштиту законитости, овај ванредни правни лек могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац.

Из цитираних законских одредаба произлази да приватни тужилац као и пуномоћник приватног тужиоца нису овлашћени процесни субјекти за подношење овог ванредног правног лека, па је захтев приватног тужиоца ВВ, поднет преко пуномоћника адвоката Предрага Милановића, оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић